

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Daniele Keprtou, advokátem se sídlem Dlouhá 6, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4 (původní žalovaný: Celní ředitelství Ostrava, se sídlem nám. Sv. Čecha 8, Ostrava), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 Af 24/2012 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Jak vyplynulo ze správního spisu, při místních šetřeních provedených ve dnech 21. 10. 2004 a 24. 2. 2005 v prodejně žalobce na ulici Místecká v Ostravě bylo zjištěno skladování tabákových výrobků s označením „*SMĚS CÉZAR*“, resp. „*GOLEM SMĚS EXTRA*“, u nichž nebyly doloženy údaje prokazující zdanění předmětných výrobků spotřební daní. Ve vztahu k uvedeným výrobkům zahájil Celní úřad Ostrava dvě daňová řízení, v nichž dne 17. 3. 2005 vydal platební výměry č. j. 1582-03/05-1463-024-R a č. j. 1753-10/05-1463-024-R, kterými stanovil základ daně a vyměřil žalobci spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 262 251 Kč, resp. ve výši 300 168 Kč. Žalobce podal proti těmto rozhodnutím odvolání, která původní žalovaný rozhodnutími ze dne 18. 7. 2005, č. j. 3280/05-1401-21, a ze dne 15. 7. 2005, č. j. 3281/05-1401-21, zamítl.

Žalobce podal proti rozhodnutí původního žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 16. 8. 2007, č. j. 22 Ca 233/2005 - 51, zrušil jak napadená rozhodnutí původního žalovaného, tak i platební výměry vydané správcem daně a věci vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení.

Celní úřad Ostrava následně zahájil ve vztahu k uvedeným výrobkům nové daňové řízení, v němž platebním výměrem ze dne 13. 11. 2008, č. j. 3248-9/08-146300-024, vyměřil žalobci na spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období října 2004 daň ve výši 262 251 Kč a platebním výměrem ze dne 13. 11. 2008, č. j. 3248-10/08-146300-024, vyměřil žalobci na spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období února 2005 daň ve výši 300 168 Kč. Žalobce podal proti uvedeným platebním výměrům odvolání, která původní žalovaný zamítl rozhodnutími ze dne 7. 7. 2010 č. j. 4241/2010-140100-21 a č. j. 4242/2010-140100-21.

Dne 29. 12. 2008 žalobce doručil celnímu úřadu žádost o povolení spláčet nedoplatek spotřební daně v měsíčních splátkách, kterému celní úřad rozhodnutím ze dne 16. 3. 2009, č. j. 372-9/09-146300-210, vyhověl. Žalobce daňový nedoplatek zcela uhradil v souladu se stanovenými podmínkami dne 8. 4. 2011. Celní úřad následně rozhodnutími ze dne 21. 6. 2011, č. j. 13080/2011-146300-024 a č. j. 13079/2011-146300-024, žalobci předepsal úrok z odložené částky za celou dobu prodlení ve výši 26 698 Kč, resp. ve výši 28 706 Kč, přičemž za dotčené období označil období od 11. 12. 2004 do 3. 4. 2011, resp. od 12. 4. 2005 do 8. 4. 2011. Žalobce napadl uvedená rozhodnutí odvoláními, na jejichž základě celní úřad v rámci autoremedury rozhodnutími ze dne 19. 8. 2011, č. j. 13080-2/2011-146300-024 a č. j. 13079-2/2011-146300-024, napadená rozhodnutí změnil tak, že stanovil úrok z odložené částky daně za období od 30. 12. 2008 do 3. 4. 2011 ve výši 2566 Kč, resp. za období od 30. 12. 2008 do 8. 4. 2011 ve výši 3109 Kč.

Vedle výše uvedených rozhodnutí ze dne 19. 8. 2011, kterými byla žalobci snížena výše úroků z odložené částky daně, celní úřad žalobci tentýž den vyměřil daňové penále za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do prvního dne, od něhož byly splátky povoleny. Celní úřad tak konkrétně platebními výměry ze dne 19. 8. 2011, č. j. 13080-3/2011-146300-024 a č. j. 13079-3/2011-146300-024, stanovil žalobci předpis penále ze spotřební daně z tabákových výrobků za období od 11. 12. 2004 do 29. 12. 2008 ve výši 150 727 Kč a za období od 12. 4. 2005 do 29. 12. 2008 ve výši 170 436 Kč.

Následná odvolání žalobce jak proti rozhodnutí celního úřadu o odvolání ve věci úroku z odložené částky daně, tak proti platebním výměrům, kterými celní úřad nově vyměřil penále ze spotřební daně z tabákových výrobků, původní žalovaný rozhodnutími ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7779-2/2011-140100-21, č. j. 7779-3/2011-140100-21, č. j. 7779-4/2011-140100-21 a č. j. 7779-5/2011-140100-21, zamítl a odvoláními napadená rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Žalobce podal proti uvedeným rozhodnutím původního žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který nejprve usnesením ze dne 28. 8. 2013, č. j. 22 Af 24/2012 – 39, rozhodl o vyloučení řízení o přezkoumání rozhodnutí původního žalovaného č. j. 7779-3/2011-140100-21 a č. j. 7779-5/2011-140100-21 týkajících se daňového penále k samostatnému projednání. Následným rozsudkem ze dne 29. 8. 2013,

pokračování

č. j. 22 Af 24/2012 – 42, krajský soud žalobu proti rozhodnutím původního žalovaného ve věci úroku z odložené částky daně zamítl. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve připustil, že celní úřad zatížil svá autoremedurní odvolací rozhodnutí vadou, neboť v nich výslovně neuvedl výrok o zamítnutí zbylé části odvolání. Tato vada však dle krajského soudu v tomto případě nevedla k dotčení práv žalobce. Krajský soud se dále zabýval namítanou nicotností rozhodnutí o vyměření daně z důvodu litispendence, kdy celní úřad po zrušení platebních výměrů rozsudkem krajského soudu č. j. 22 Ca 233/2005 - 51 namísto pokračování v původním řízení zahájil nové daňové řízení o témže předmětu. Krajský soud – aniž by se zabýval otázkou, zda vydání rozhodnutí o vyměření daně skutečně překážka věci zahájené bránila – k této námitce uvedl, že i kdyby tomu tak skutečně bylo, překážka věci zahájené by neměla za následek nicotnost, nýbrž toliko nezákonnost správního rozhodnutí. Krajský soud dále zdůraznil, že rozhodnutí o vyměření daně ani řízení, která jim předcházela, nejsou předmětem tohoto soudního přezkumu, a soud se tak již nemůže zabývat otázkami jejich zákonnosti.

Věc vyloučenou pod sp. zn. 22 Af 78/2013 krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 4. 2014, č. j. 22 Af 78/2013 – 30, a to tak, že rozhodnutí původního žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dané rozhodnutí napadl žalovaný kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 Afs 77/2014 – 39, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 Af 24/2012 – 42, kasační stížnost, v níž namítal, že krajský soud usnesením č. j. 22 Af 24/2012 - 39 zasáhl do základního práva stěžovatele na spravedlivý proces a do základního práva na vlastnictví tím, že zcela účelově a bezdůvodně vyloučil k samostatnému projednání přezkum dvou ze čtyř napadených rozhodnutí původního žalovaného, přestože všechna napadená rozhodnutí spolu úzce souvisí jak skutkově, tak argumentací stěžovatele.

Dále stěžovatel zopakoval své přesvědčení o nicotnosti rozhodnutí vydaných ve vyměřovacích řízeních po zrušení původních platebních výměrů rozsudkem krajského soudu č. j. 22 Ca 233/2005 - 51. Předmětným vyměřovacím rozhodnutím dle stěžovatele předchází dosud neukončené daňové řízení, ve kterém měl celní úřad po zrušení předchozích rozhodnutí krajským soudem pokračovat. To však celní úřad neučinil a naopak přes překážku věci zahájené zahájil další daňové řízení s totožným předmětem řízení. Dle stěžovatele se přitom nejednalo o situaci vydání dalšího platebního výměru v témže daňovém řízení, nebo v novém daňovém řízení po ukončení toho předcházejícího, nýbrž o zahájení nového daňového řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí bez náležitého ukončení již předtím zahájeného daňového řízení. Krajský soud tedy dle stěžovatele pochybil tím, že neshledal nicotnost uvedených rozhodnutí a nezabýval se litispendencí ve vztahu k tvrzené prekluzi daňové povinnosti.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud bagatelizoval pochybení správních orgánů spočívající v nesplnění podmínky § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Toto pochybení má dle stěžovatele za následek nepřezkoumatelnost odvolacích rozhodnutí správce daně, jež hraničí s jejich nicotností, neboť neobsahují základní obligatorní náležitosti stanovené zákonem.

Závěrem stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v tom, že se krajský soud nijak nezabýval námitkou dvojího zdanění téhož předmětu spotřební daně z tabákových výrobků ani námitkou diskriminace, kdy celní správa nerozhoduje o obdobné daňové povinnosti konzistentně.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, že oddělení přezkoumání dvou rozhodnutí ve věcech daňového penále od přezkoumání dvou rozhodnutí ve věcech úroku z odložené částky daně bylo pro odlišnost výchozích skutečností a právní úpravy dopadající na vydání těchto rozhodnutí v daných oblastech naprosto vhodné a pro skutkové a právní odlišnosti zcela odůvodněné. Stejně tak i správce daně měl dle žalovaného povinnost vydat čtyři rozhodnutí, a nikoliv jen jedno, neboť ve věci pravomocně stanovené spotřební daně z tabákových výrobků za říjen 2004 a za únor 2005 nastaly skutečnosti, se kterými zákon spojuje zaprvé povinnost uhradit daňové penále, a to ode dne zákonné splatnosti daně do dne povolení splátek, neboť stěžovatel v zákonné lhůtě splatnosti za zmíněná zdaňovací období daň neuhradil, a za druhé povinnost uhradit úrok z odložené částky daně za dobu povoleného splátkování (od 30. 12. 2008 do 3. 4. 2011 u daně za říjen 2004 a od 30. 12. 2008 do 8. 4. 2011 u daně za únor 2005). Správní orgány tedy postupovaly v souladu se skutkovým stavem a právní úpravou.

K námitce litispendence žalovaný uvedl, že nemíří proti fázi daňového řízení týkající se placení daní, k níž předepsání úroku z odložené částky daně náleží. Tato námitka naopak směřuje k dříve uskutečněným daňovým řízením na vyměření daně, jež byla ukončena vydáním pravomocných platebních výměrů. Předmětná rozhodnutí přitom dle žalovaného netrpěla a ani nyní podle platné právní úpravy § 105 daňového řádu netrpí nicotností. Krajský soud tak nepochybil, když pravomocné platební výměry na daň za říjen 2004 a únor 2005 nepovažoval za nicotné a rozhodoval ve správním soudnictví o žalobě ve věci skutečného předmětu soudního řízení, a to ve věci úroku z odložené částky daně. Navíc těmito, i jakýmkoliv jinými, námitkami směřujícími proti pravomocným platebním výměrům na daň za říjen 2004 a únor 2005 se krajský soud nemusel vůbec zabývat, neboť se nevztahovaly k rozhodnutím (o úroku z odložené částky těchto daní v rámci jejich splátkování), která byla ve skutečnosti žalobou napadena, protože stěžovatel v těchto námitkách netvrdil, co bylo při předepsání úroku z odložené částky daně porušeno, či co nebylo dodrženo anebo bylo nesprávně spočteno.

K námitce vytýkající porušení § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu žalovaný poznamenal, že stěžovatel zcela jistě nebyl uvedením jiného textu výroku rozhodnutí o zamítnutí ostatních důvodů podaného odvolání, v nichž nebylo jeho odvolání v rámci částečné autoremedury prováděné správcem daně I. stupně vyhověno, nikterak zkrácen na svých právech. Autoremedurní rozhodnutí obsahují výrok „*Ostatní text napadeného rozhodnutí zůstává nezměněn.*“, z něhož lze mít za to, že při částečné autoremeduře bylo v ostatním, než ve vyhovující části, která tomuto výroku předchází, odvolání zamítnuto. Tedy, jak z výroků autoremedurního rozhodnutí, tak z odůvodnění je dle žalovaného zřejmé, kterým námitkám správce daně vyhověl a rozhodnutí změnil, a kterým nevyhověl, a tudíž je zamítl. Nelze tak mít za to, že autoremedurní rozhodnutí byla vydána protizákonně.

pokračování

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nicotnost rozhodnutí vydaných ve vyměřovacích řízeních po zrušení původních platebních výměrů zmíněným rozsudkem krajského soudu č. j. 22 Ca 233/2005 - 51, a to z důvodu litispendence.

Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že tato námitka již byla přesvědčivě vypořádána krajským soudem, který ve svém rozsudku dostatečně odůvodnil, proč nepovažuje případnou existenci překážky věci zahájené za tak zásadní a intenzivní vadu řízení před správními orgány, která by činila rozhodnutí vzešlá z takového řízení nicotnými. Uvedl přitom, že na okolnost překážky věci zahájené je třeba nahlížet z pohledu zákonnosti postupu správních orgánů, a případné nereflexování překážky věci zahájené by proto bylo třeba považovat za vadu řízení před správními orgány.

Správnost závěrů krajského soudu potvrzuje i judikatura rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaném pod č. 1865/2009 Sb. NSS, konstatoval, že vzhledem k tomu, že „[d]aňový řád [pozn. NSS: míněn zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“)]nezná možnost zrušení rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, správce daně prvního stupně nemůže „pokračovat“ v daňovém řízení a vydat další platební výměr. Pokud tak učiní a platební výměr znovu vydá, pak ovšem ve srovnání s obecným chápáním nicotnosti nelze dojít k závěru, že tento platební výměr naplňuje znaky, které z něho činí nicotný akt. Je vydán orgánem, který je orgánem veřejné moci nadaným pravomocí vydávat platební výměry, a pokud netrpí jinou zjevnou těžkou vadou, vyvolá právní následky. Vylučuje-li zákon opětovné vydání platebního výměru správcem daně, pak se jedná o rozhodnutí nezákonné. Nezákonnost aktu musí být před soudem namítána.“

V následném usnesení ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 - 76, publikovaném pod č. 1997/2010 Sb. NSS, pak rozšířený senát potvrdil, že se uvedené závěry uplatní nejen v případě zrušení platebního výměru odvolacím orgánem, nýbrž i v případě jeho zrušení soudem. Z citované judikatury tak lze dovodit, že je-li i přes překážku věci rozhodnuté či litispendence ve věci rozhodnuto, pak má tato vada za následek nezákonnost takového rozhodnutí, nikoliv jeho nicotnost.

Krajský soud tedy posoudil námitku nicotnosti správně a rovněž dostatečně vysvětlil, proč se již zákonností vyměřovacích rozhodnutí nemůže zabývat. Jak v odůvodnění napadeného rozsudku poznamenal i krajský soud, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí

vydané ve fázi placení a vymáhání daně, pak soud může zkoumat jen samotnou existenci rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení. Ve fázi placení či vymáhání daně se již však soud nemůže zabývat otázkami zákonnosti rozhodnutí o vyměření daně (srov. např. usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, rozsudek ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 8/2008 - 64, či rozsudek ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 89/2013 - 70, všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Za situace, kdy tedy krajský soud neshledal nicotnost vyměřovacích rozhodnutí, nikterak nepochybil, pokud se již namítanou litispendencí dále nezabýval.

Obdobné závěry platí i ve vztahu k námitkám stěžovatele, podle kterých se krajský soud nezabýval otázkou dvojího zdanění téhož předmětu spotřební daně z tabákových výrobků ani tvrzenou diskriminací, kdy celní správa dle stěžovatele nerozhoduje v obdobných případech jednotně. I tyto námitky mířily proti předchozím vyměřovacím rozhodnutím, a nemohly být proto krajským soudem v projednávané věci již meritorně posouzeny. I za situace, že by uvedené námitky byly ve vztahu k uvedeným platebním výměrům důvodné, mohly by vést k závěru o toliko nezákonnosti příslušných platebních výměrů, nikoliv však o jejich nicotnosti, která jediná by mohla mít vliv na zákonnost vydání zde žalobou napadených rozhodnutí, jimiž byl předepsán úrok z odložené částky daně.

Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tyto kasační námitky za důvodné.

Pokud jde o námitku stěžovatele, dle níž se krajský soud nezabýval prekluzí daňové povinnosti, jež nastala v důsledku vytykané litispendence, Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel v žalobě uplatnil pouze poměrně nesrozumitelnou námitku, v níž uváděl, že právo vyměřit spotřební daň z tabákových výrobků prekludovalo, neboť v důsledku nicotnosti rozhodnutí o vyměření daně a na ně navazujících rozhodnutí nebyl správcem daně učiněn žádný úkon, kterým by došlo k přetržení běhu prekluzivní lhůty.

Zdejší soud k tomu předně poznamenává, že dle ustálené judikatury nelze platební výměr považovat ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní za úkon směřující k vyměření daně, který by přerušoval běh tříleté lhůty podle § 47 odst. 1 téhož zákona (viz zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 2 Afs 52/2005 - 94, publikované pod č. 953/2006 Sb. NSS a potvrzené následným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007 - 73, publikovaným pod č. 2055/2010 Sb. NSS).

Dále je též třeba dodat, že námitka prekluze daně opět míří do fáze vyměřovací, nikoliv do fáze placení a vymáhání daně. I kdyby hypoteticky k prekluzi lhůty pro vyměření daně došlo, vedlo by takové zjištění opět pouze k závěru o nezákonnosti, nikoliv nicotnosti vyměřovacích rozhodnutí, a nemohlo by tedy mít vliv na rozhodnutí ve věci úroku z odložené částky daně.

V případě úroku z odložené částky daně se již samozřejmě neuplatňuje prekluzivní lhůta k vyměření daně, ale stejně jako původní penále (ve smyslu § 63 zákona o správě daní, ve znění účinném do 31. 12. 2006), které bylo stěžovateli v této věci rovněž

pokračování

předepsáno, jej bylo možné v souladu s § 63 odst. 4 ve spojení s § 70 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (srov. přechodné ustanovení čl. VI odst. 3 zákona č. 230/2006 Sb.), předepsat daňovému dlužníku pouze ve lhůtě, v níž se promlčovalo vybrání daňového nedoplatku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 148/2005 - 45, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejenže je tedy uplatněná námitka uplynutí lhůty pro vyměření daně značně nesrozumitelná, ale vzhledem k citované judikatuře rovněž nepřipadná. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že krajský soud nijak nepochybil, pokud se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně věnoval otázce nicotnosti a nevěnoval zvláštní pozornost námitce prekluze práva vyměřit spotřební daň, neboť – jak již bylo řečeno – otázka vyměření daně již před krajským soudem nebyla předmětem přezkumu.

Pokud jde o námitku uplynutí lhůty pro předpis úroku z odložené částky daně, tu stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti neuplatnil, přičemž z úřední povinnosti Nejvyšší správní soud uplynutí této lhůty neshledal; odkazuje přitom na závěry, k nimž v předmětné věci dospěl ve zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 Afs 77/2014 - 39, v obdobné otázce prekluze lhůty pro předpis penále.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, podle níž krajský soud účelově a bezdůvodně vyloučil k samostatnému projednání dvě ze čtyř žalobou napadených rozhodnutí. Podle § 39 odst. 2 s. ř. s. „[s]měruje-li jedna žaloba proti více rozhodnutím, může předseda senátu usnesením každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné“. Posouzení, zda je či není společné řízení možné nebo vhodné, je tedy na předsedovi senátu. Jakkoli takové rozhodnutí nesmí být výrazem libovůle a musí vycházet z racionálních důvodů, jedná se ve své podstatě o organizační opatření v průběhu projednávání žaloby, které žádným způsobem nepředjímá rozhodnutí ve věci samé. Nikterak se nemění ani zásadní parametry dalšího procesního postupu soudu – i nadále žalobu projedná zákonný soudce, jemuž byla věc přidělena podle rozvrhu práce, toliko ji projedná po částech ve vícero oddělených řízeních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 - 64, www.nssoud.cz).

V předmětném usnesení krajský soud uvedl, že žalobou napadená rozhodnutí tvoří dvě skupiny (rozhodnutí ve věcech úroku z odložené částky daně za dobu od 30. 12. 2008 a rozhodnutí ve věcech daňového penále za dobu do 29. 12. 2008), které jsou vzájemně odlišné a společné řízení pro ně není vhodné. Zmíněnou odlišnost dle krajského soudu reflektuje i sama žaloba, která vůči každé z těchto skupin uplatňuje rovněž samostatné body.

S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a nemá tedy žádných pochyb o tom, že pro vyloučení věci byly dány zákonné podmínky a uvedeným postupem nebylo neúměrně zasaženo do práv stěžovatele.

Stejně tak není důvodná ani námitka brojící proti porušení § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu, kdy celní úřad v napadených autoremedurních rozhodnutích neuvedl v samostatném výroku, že ve zbytku se odvolání zamítá, nýbrž výrokovou část zakončil

pouze větou „*Ostatní text napadeného rozhodnutí zůstává nezměněn*“. Nejvyšší správní soud se přitom shoduje s posouzením krajského soudu, že i přes určitou nepřesnost je užitý text zcela jasný, srozumitelný a nevzbuzující žádné pochybnosti o závěru celního úřadu. Nelze mít za to, že by tento text mohl stěžovatele uvést v omyl o tom, jak bylo rozhodnuto o zbytku jeho odvolání. Tato nepřesnost tak nijak nezpochybňuje zákonnost napadených rozhodnutí.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Žalovaný, který měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, by měl vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu svých důvodně vynaložených nákladů; nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu však v tomto řízení žádné náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. května 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu